

Кувакін С.В.,

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри соціально-
гуманітарних та правових
дисциплін факультету забезпечення
державної безпеки,
Київський інститут Національної
гвардії України
(м. Київ, Україна)

ПРОБЛЕМИ УДОСКОНАЛЕННЯ ПІДГОТОВКИ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ НГУ У ВИЩИХ ВІЙСЬКОВИХ ЗАКЛАДАХ ОСВІТИ ЯК СКЛАДОВА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФУНКЦІОНУВАННЯ СЕКТОРУ БЕЗПЕКИ ТА ОБОРОНИ

Одним із необхідних кроків у напрямі забезпечення національної безпеки, захисту прав і свобод громадян є посилення інституційних, оборонних і безпекових спроможностей органів, що входять до сектору безпеки і оборони. Досягти цього можна, зокрема, через удосконалення рівня підготовки особового складу сектору безпеки і оборони, професіоналізації служби в органах цього сектору, підвищення якості й інтенсивності підготовки його працівників, трансформацію професійної культури, забезпечення рівних прав і можливостей жінок та чоловіків, удосконалення кадрового потенціалу сектору безпеки і оборони [1; с.211].

Нині в Україні існує об'єктивна необхідність у реформуванні сектора безпеки і оборони, оскільки в умовах російської збройної агресії, що триває в Україні, саме на нього покладається виконання основних завдань щодо захисту державного суверенітету, територіальної цілісності, забезпечення безпеки держави та її недоторканості, тому підготовка військових фахівців потребує реформування та пошуку оптимальних моделей навчання військовослужбовців, пристосованих до сучасних реалій, підвищення їх професіоналізму та професійної компетентності, здатних протистояти різним видам агресії. Одним із пріоритетів у процесі модернізації та оновлення складових сектору безпеки і оборони України є формування сучасної системи освіти, оскільки саме тепер, в умовах сучасної російсько-української війни держава акцентує увагу на необхідності перетворити систему освіти на один із суттєвих важелів забезпечення безпеки і оборони України, тому вже сьогодні українська військова освіта знаходиться перед надзвичайно складними викликами і загрозами воєнного часу.

Сучасна НГУ, на думку Ю.В. Аллерова та О.В. Кривенко, є одним з державних органів, який є дієвим інструментом держави для реагування на зростання загроз національній безпеці до кризового рівня як у секторі оборони, так і в секторі безпеки. Особливо це актуально в умовах розв'язання асиметричної (гібридної) війни та для маневру силами протидії загрозам у разі зміни агресором напряму зусиль з нарощування зовнішньої загрози

застосування військової сили на дестабілізацію внутрішніх суспільно-політичних процесів [2; с.4].

Забезпечення високого рівня підготовки кадрів для сектору безпеки і оборони є одним із пріоритетних завдань держави при забезпеченні її обороноздатності, що й обумовлює величезну відповідальність системи вищої військової освіти, закладів вищої освіти зі специфічними умовами навчання тощо. Через інтенсифікацію суспільного розвитку, збільшення обсягів інформації та інших чинників, від закладів системи освіти вимагається впровадження нових освітніх стандартів, адаптованих до сучасних реалій й на перспективу та визначення основних тенденцій здійснення підготовки кадрів для сектору. На сьогодні, переважна більшість науковців та практичних підрозділів стверджують, що питання підготовки фахівців у секторі безпеки та оборони має численні розбіжності. На думку О.А. Данильченко, який провів аналіз військово-наукових джерел визначив, що сьогодні науковці наводять та розглядають загальні недоліки підготовки військовослужбовців України, які носять організаційний, військово-професійний, лінгвістичний, педагогічний та психологічний характер:

- зміст професійної підготовки не завжди адаптований до конкретних завдань НГУ;

- недостатня іншомовна підготовленість особового складу до професійного спілкування з представниками НАТО;

- великий обсяг матеріалу, що розглядається при проведенні занять (їх тематика, зміст і темп викладу матеріалу), найчастіше будується з недостатнім урахуванням психолого-педагогічних закономірностей процесів сприйняття та засвоєння знань курсантами;

- недостатня ефективність контролю за оволодінням знаннями, вміннями і навичками в процесі підготовки, яка обумовлює домінування кількості одиниці знань над якістю їх засвоєння;

- пасивність курсантів на заняттях, у тому числі і через відсутність необхідних елементів індивідуалізованого навчання і недостатньої уваги викладачів до самоактуалізації особистості майбутнього офіцера, що розвивається;

- підготовка майбутніх офіцерів до практичних видів занять не має достатнього спеціально організованого, мотивованого і матеріально забезпеченого характеру;

- недостатнє приділення уваги з боку науково-педагогічних працівників побудові індивідуальних траєкторій професійного зростання майбутніх офіцерів;

- недостатня розвинутість механізмів і стимулюючих факторів, що забезпечують плідну поза аудиторну та самостійну роботу майбутніх офіцерів протягом усього процесу навчання;

- недостатній зв'язок навчального процесу з реаліями служби та службово-бойової діяльності випускників;

- недосконале використання засобів нових інформаційно-комунікаційних технологій під час навчального процесу [3; с.203].

Виклики сьогодення, змушують нашу державу реформувати сучасну систему підготовки кадрів для сектору безпеки та оборони, зокрема й в Національній гвардії України, пристосовуючи її до сучасних реалій, що підвищить якість надання освітніх послуг. Тому, підготовка високопрофесійних військових знаходиться в центрі уваги держави та має за мету комплектування збройних формувань сектору безпеки й оборони високопрофесійними та вмотивованими військовослужбовцями, що пройшли відповідну військову підготовку в закладах вищої освіти.

Виходячи з наведеного, на нашу думку, одним із основних завдань підготовки військовослужбовців у вищих військових закладах освіти – це якісна теоретична та практична підготовка здобувачів вищої освіти задля підвищення їх професійного рівня за пріоритетними напрямками військової науки і техніки, формування у них високих професійних, моральних та психологічних якостей. Для вдосконалення системи підготовки спеціалістів у секторі безпеки та оборони необхідно забезпечити реформування освітніх програм, запровадити сучасні методи навчання, розвивати міжнародну співпрацю та мотивувати молодих спеціалістів до постійного розвитку. Тільки так можна підготувати висококваліфікованих спеціалістів у військовій сфері, готових до несення служби у будь-яких ситуаціях.

Список використаних джерел:

1. Сокурєнко В.В. Підготовка кадрів для сектору безпеки і оборони як передумова забезпечення національної безпеки України / В.В. Сокурєнко. *Право і безпека*. 2021. № 3 (82). С.209-218.

2. Аллеров Ю.В., Кривенко О.В. Роль і місце Національної гвардії України у структурі сектору національної безпеки і оборони України. *Наука і оборона*. №3. 2018. С.3-9.

3. Данильченко О.А. Педагогічні проблеми формування готовності майбутніх офіцерів Національної гвардії України до службово-бойової діяльності. *Педагогіка формування творчої особистості у вищій і загальноосвітній школі*. 2020. Вип. 70. С. 201–205.